CHƯƠNG 2215

Xương Tử Kim Bạch Tượng

“Cùng đi sao?” Hạ Nhân nhìn Ôn Bất Vãn.

Ôn Bất Vãn lại lắc đầu, nói: “Lúc trước khi Lỗ Ngu và Thanh Khê kết thành đạo lữ, thiếp còn phải đeo Cửu Tướng theo, đến gặp đối phương!”

“Bây giờ Cửu Tướng cũng không ở trên người thiếp, nếu thiếp cứ thế đi qua, e rằng lại gây thêm phiền phức cho ca ca!”

Hạ Nhân nói: “Được rồi... vậy ta tự đi!”

Hắn đứng dậy, đi đến cửa đại điện.

Ôn Bất Vãn lại đột nhiên gọi hắn: “Ca ca...”

“Sao vậy?” Hạ Nhân quay đầu lại.

Ôn Bất Vãn nói: “Lần này huynh bế quan lâu như vậy, trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không bế quan nữa đúng không?”

“Xử lý xong chuyện của Hạ Lỗ Ngu thì phải mau chóng quay về!”

Hạ Nhân gật đầu: “Được!”

Khi Hạ Nhân đến đại điện, trong điện đã có ba người chờ đợi.

Ngoài Hạ Lỗ Ngu ra, còn có một nữ tử dáng người cao ráo, mặc đạo bào màu lam nhạt. Nữ tử dung mạo không tầm thường, trông rất ôn文 nhã.

Người còn lại là một nam tử trông khoảng trung niên.

“Bái kiến phụ thân...” Thấy Hạ Nhân đến, nữ tử vội cúi người hành lễ: “Con dâu Thanh Khê!”

“Mọi người ngồi đi, không cần khách sáo!”

Bốn người lần lượt ngồi xuống theo thứ tự chủ khách, lại có một bóng người mặc áo xanh đi tới, giúp pha trà.

Hạ Nhân nhìn nữ nhân kia, phát hiện đó là Thanh Ngư.

“Thanh Ngư bái kiến công tử!” Nàng mỉm cười.

Hạ Nhân cũng cười: “Được lắm, Thanh Ngư, bây giờ đã là Thần Vương cảnh rồi!”

Khi trước, lúc Hạ Nhân ở Tuyệt Địa Băng Đạo Vẫn Hoàng, để cứu tên Võ Đại Bảo kia, đồng thời giành lấy Thiên Phách Thanh Lộ, hắn đã giao thủ với một kẻ tên là Thiên Quang Thần Quân, rồi chém giết Thiên Quang Thần Quân.

Thanh Ngư chính là nữ nô của Thiên Quang Thần Quân.

Về sau, Hạ Nhân thu Thanh Ngư vào môn hạ của mình, cứ thế tu luyện đến Thần Vương cảnh.

“Đều nhờ công tử bồi dưỡng, nếu không có công tử, nô tỳ cũng không thể đạt tới Thần Vương cảnh!”

Nam tử trung niên bên cạnh sợ đến mức mặt mày trắng bệch.

Đã sớm nghe nói nhà họ Hạ có rất nhiều Thần Vương, nhưng không ngờ ngay cả một nha đầu chuyên rót trà nhỏ bé cũng là Thần Vương?

“Được rồi!” Hạ Nhân khoát tay: “Ngươi lui xuống đi!”

Lúc này Hạ Nhân mới đóng trận pháp của đại điện lại, nhìn nam tử trung niên rồi nói: “Đạo hữu khỏe, tại hạ Hạ Nhân!”

“Vâng!” Nam tử trung niên nói: “Bái kiến Hạ gia chủ, bần đạo Long Vô Tướng!”

Hạ Nhân liếc nhìn tu vi của hắn: Thần Tôn cảnh tầng bảy!

Tên này cũng là tộc trưởng Bạch Long tộc.

Long, phượng, kỳ lân, những sinh vật này ở Tiên giới có thể được gọi là Thần Tôn, là những tồn tại cao cao tại thượng.

Ở Linh giới, chúng còn là bá chủ một phương.

Nhưng đến Thần giới thì chúng chỉ còn là sinh linh bình thường, hơn nữa Bạch Long ở nơi này cũng không hoàn toàn giống Bạch Long ở Tiên giới và Linh giới.

“Ừm...” Hạ Nhân gật đầu: “Nói đi, có chuyện gì, cần Hạ gia ta làm gì?”

“Có điều, ta nói trước những lời khó nghe. Tuy nữ nhân Bạch Long tộc các ngươi đã kết thành đạo lữ với con trai Hạ Lỗ Ngu của ta, Long gia các ngươi cũng là gia tộc trực thuộc Hạ gia ta, nhưng điều đó không có nghĩa là ta có thể bảo đảm vô điều kiện cho gia tộc các ngươi!”

“Những nhân quả thông thường, ta có thể giúp các ngươi giải quyết, chuyện đó không thành vấn đề!”

“Nhưng nếu vượt quá năng lực của ta thì không được!”

“Ta sẽ không để Hạ gia cùng các ngươi rơi vào cảnh diệt vong!”

“Ta hiểu!” Long Vô Tướng nói: “Chỉ mong đạo hữu có thể giúp đứng ra hòa giải một chút!”

“Nói thật, thứ này là do ta trải qua bao gian khổ, chín chết một sống mới lấy được. Bây giờ lại bị người của Bạch Tượng tộc trực tiếp lấy đi, bảo ta cam lòng thế nào được!”

Hạ Nhân nhấp một ngụm trà, hỏi: “Long đạo hữu muốn ta hòa giải thế nào?”

Long Vô Tướng suy nghĩ một lát rồi nói: “Ta thừa nhận... thứ này là của Bạch Tượng tộc bọn họ, nhưng cũng là do ta mạo hiểm tính mạng mới mang ra được từ trong tuyệt địa!”

“Nếu bọn họ bằng lòng trả cho ta một khoản thù lao, ta có thể giao thứ này cho họ!”

Hạ Nhân lại hỏi: “Ngươi muốn thứ gì? Dù sao cũng phải có một mức giá đại khái, ta mới tiện qua đó đàm phán với họ!”

“Ừm...” Long Vô Tướng ngập ngừng, sau đó khuôn mặt già nua hơi đỏ lên: “Bần đạo kiến thức nông cạn, cũng không biết nên ra giá thế nào!”

“Thế này đi, đạo hữu Hạ cứ xem thứ này trước, giúp ta định giá thử!”

Trong lúc nói chuyện, Long Vô Tướng lấy ra một khúc thần cốt màu tử kim.

Khúc xương có hình thang không đều, các cạnh trơn nhẵn, hơn nữa còn là một khối lập thể.

Thoạt nhìn, nó giống như 【xương mặt】 trên đầu Bạch Tượng.

Riêng khúc xương này đã rộng đến mười trượng.

Trên khúc thần cốt màu vàng còn hiện ra từng luồng khí tức tử kim, lượn quanh kim cốt, lúc ẩn lúc hiện, mờ mịt cuồn cuộn.

Hạ Nhân chỉ nhìn một cái cũng cảm thấy vô cùng chấn động.

Không cần nói đến thứ khác, cho dù bên trong không có truyền thừa, chỉ riêng khúc xương này cũng đủ trở thành vật liệu luyện khí hàng đầu Thần giới.

“Cái này...” Hạ Nhân nói: “Không phải là xương của Thần Đế đấy chứ?”

Long Vô Tướng nói: “Ta cũng không biết... Chuyện này... đại khái xương của Thần Hoàng không thể mạnh đến thế!”

Biết đâu lão già này đã mang ra thần cốt của một vị Phụ Thần.

“Trên đó có truyền thừa sao?” Hạ Nhân chỉ vào thần cốt, hỏi thêm một câu.

“Không có!” Long Vô Tướng nói: “Trên đó có vài đường vân đơn giản, nhưng ta đã lĩnh hội một thời gian mà chẳng phát hiện được gì, căn bản không phải đạo pháp!”

“Còn chỗ này nữa, khắp nơi đều có những đường vân đơn giản như vậy!”

Long Vô Tướng còn tự mình chỉ cho Hạ Nhân xem những đường vân được khắc trên thần cốt.

Hạ Nhân chỉ nhìn một cái, lập tức cảm thấy có gì đó không đúng.

Ngay sau đó, thần niệm của hắn bị kéo vào một không gian kỳ diệu.

Cảm giác ấy giống hệt như năm xưa khi luyện hóa Thất Chú Thư.

Không gian của Thất Chú Thư tràn ngập khí tức tà ác và quỷ dị.

Còn không gian này lại lan tỏa một luồng khí tức hạo nhiên quang minh, rộng rãi chính trực.

Ngay sau đó, không gian bắt đầu dao động.

Phía trước Hạ Nhân, từng đạo phù văn màu vàng hiện ra.

Mỗi mảnh phù văn đều lớn khoảng một trượng.

Mỗi mảnh phù văn đều tràn ngập những đường vân phức tạp và thâm ảo.

Tổng cộng có mười tám mảnh phù văn như vậy.

Chúng giống như mười tám tấm thẻ hình chữ nhật, đan xen treo giữa hư không phía trước, lại cũng giống từng tấm bia đá màu vàng.

Hạ Nhân kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt: Đây mới là truyền thừa của Bạch Tượng tộc.

Không phải không có, mà là Long Vô Tướng không có duyên với thứ này.

Ý nghĩ của Hạ Nhân rất đơn giản, ghi nhớ toàn bộ phù văn màu vàng ở đây, sau đó rời khỏi không gian này!

Nhưng đến khi hắn thử ghi nhớ những phù văn màu vàng ấy, hắn mới phát hiện thứ này không hề bất biến.

Đường vân đang thay đổi, hình vẽ đang thay đổi, tất cả đều không ngừng biến hóa.

Chỉ dựa vào trí nhớ thì không thể nào làm được, nhất định phải lĩnh hội.

Một khi lĩnh hội, đó sẽ không còn là chuyện một năm hay hai năm. Biết đâu phải mất hàng trăm, thậm chí hàng nghìn năm mới được.

Ngay sau đó, thần niệm của Hạ Nhân chủ động rút ra khỏi khúc thần cốt màu vàng này.

Thần thông, thứ này lão tử cũng không thiếu.

Ta có Tụ Bảo Bồn, còn thứ gì mà ta không thể cường hóa ra chứ?

“Hạ đạo hữu, ngươi làm sao vậy?”

Ba người bên ngoài đều tò mò nhìn Hạ Nhân.

Hạ Nhân chỉ vào khúc thần cốt màu vàng, nói: “Trong khúc xương tử kim Bạch Tượng này quả thực có truyền thừa, bên trong có mười tám mặt phù văn!”

“Vừa rồi thần niệm của ta đã bị kéo vào trong đó!”

“Thần niệm của đạo hữu không đủ mạnh, hoặc khí vận không đủ, nên không nhìn thấy!”

CHƯƠNG 2216

Thần Vương, Bạch Dật Trần

Long Vô Tướng vô cùng kinh ngạc: “Thật sao?”

“Thật!” Hạ Nhân nói: “Chỉ cần nhìn mấy phù văn này là có thể thấy được truyền thừa!”

Long Vô Tướng nhìn hồi lâu, nhưng vẫn chẳng thu hoạch được gì.

“Chuyện này... xem ra vật này thật sự không có duyên với ta rồi. Hạ đạo hữu, hay là ta giao dịch vật này cho ngươi nhé?” Hắn quả thực muốn đẩy tai họa sang cho người khác.

Hạ Nhân lại mỉm cười, nói: “Không cần!”

“Hạ Nhân ta trước giờ chưa từng tham lam đồ vật của người khác!”

Hạ Lỗ Ngu tỏ vẻ hiếu kỳ, hỏi: “Cha, có thể cho con thử không? Thiên phú của con cũng không tệ, có hai mươi bảy thần khiếu mà?”

Hạ Nhân gật đầu: “Được, con thử đi...”

Kết quả, Hạ Lỗ Ngu cũng không thể nhìn thấy truyền thừa.

Long nữ Long Thanh Khê ở bên cạnh cũng thử một lần, kết quả nàng vẫn không thể nhìn thấy truyền thừa.

“Thế này đi!” Hạ Nhân cầm khúc thần cốt lên, nói: “Long đạo hữu, ngươi nói cho ta biết vị Thần Vương của Bạch Tượng gia đang ở đâu, ta sẽ đi gặp hắn, đồng thời bàn chuyện giao dịch!”

“Dù thế nào ta cũng sẽ không để ngươi chịu thiệt. Đương nhiên, nếu trong chuyện này liên quan đến nhân quả lớn hơn, ta cũng chỉ có thể giao khúc kim cốt này cho đối phương!”

“Đến lúc đó ngươi sẽ chẳng nhận được gì cả!”

“Nếu ngươi không tin ta, vậy cứ rời đi!”

Nếu là tình huống bình thường, Hạ Nhân chắc chắn sẽ không can dự vào loại nhân quả này.

Nhưng hôm nay nể mặt con trai và con dâu, nói gì thì nói hắn cũng phải giúp một tay. Có điều trong lòng hắn vẫn có giới hạn. Nếu phiền phức tìm đến tận mình, vậy hắn sẽ không khách sáo nữa.

“Được!” Long Vô Tướng nghiến răng: “Ta tin ngươi!”

Hiện giờ hắn vốn không còn cách nào khác, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Hạ Nhân.

“Gia tộc Bạch Tượng đã đến một kẻ ở Thần Vương cảnh. Lúc này hắn đang ở một nơi gọi là Độc Cô Phong, cách phía bắc Phù Dư Sơn không xa!”

“Hạ đạo hữu, ta dẫn ngươi đi!”

Hạ Nhân gật đầu: “Được!”

Sau vài nhịp thở, ba luồng sáng bay ra khỏi Hạ gia, hướng về Độc Cô Phong.

Chuyến đi này, ngoài Hạ Nhân và Long Vô Tướng ra, còn có một người nữa: Trịnh Hồng Lộc.

Mang theo một nô bộc ở Thần Vương cảnh để đề phòng bất trắc!

Rất nhanh, ba người đã bay đến trước một ngọn núi khổng lồ.

Nơi này không có bất kỳ thần mạch nào, gần như cũng chẳng có thần lực.

Thế nhưng trên không trung phía trên Độc Cô Phong lại có một tu sĩ trẻ tuổi mặc áo trắng đang ngồi xếp bằng, nhắm mắt trầm tư, không nói một lời.

Đợi đến khi ba người bay tới gần, người kia mới mở mắt.

Quả nhiên là một kẻ có dung mạo tuấn tú.

Từ xa, Hạ Nhân đã dùng thần niệm quét qua xung quanh.

Hơn nữa, tu vi của tên đối diện không thấp, là Thần Vương cảnh tầng bảy.

Tuy không cao bằng Trịnh Hồng Lộc, nhưng khi nhìn thấy Trịnh Hồng Lộc đến, tên này lại chẳng hề sợ hãi.

“Hai người cứ chờ ở đây, ta qua đó nói chuyện với hắn trước...” Hạ Nhân bảo Trịnh Hồng Lộc và Long Vô Tướng dừng lại, còn mình một mình bay đến trước mặt vị Thần Vương rồi dừng lại.

Người áo trắng cười lạnh: “Chỉ là Thần Tôn cảnh tầng một mà gan ngươi cũng không nhỏ!”

Hạ Nhân không để ý đến lời châm chọc của hắn, mà nói: “Khẩu vị của các hạ cũng không nhỏ đâu... lần này đến đây, e rằng không chỉ đơn giản là muốn lấy thần cốt thôi nhỉ?”

Người đàn ông áo trắng khẽ giật hàng mày, nói: “Ngươi nói gì, ta nghe không hiểu!”

“Nghe không hiểu?” Hạ Nhân cười lạnh: “Long Vô Tướng chẳng qua chỉ là kẻ ở Thần Tôn cảnh tầng bảy, ngươi giết hắn dễ như trở bàn tay!”

“Hắn cầm bảo vật như vậy của Bạch Tượng gia các ngươi, vậy mà ngươi không lập tức đoạt bảo rồi rời đi, trái lại còn cho hắn thời gian ba ngày!”

“Ngươi cho hắn ba ngày để làm gì?”

“Đừng nói với ta là ngươi có lòng tốt!”

Hạ Nhân nói: “Ngươi đã sớm biết gia tộc đứng sau Long tộc Bạch Long bọn họ là Hạ gia chúng ta, cũng biết nhà ta có Thần Vương, vậy mà vẫn muốn kéo ta vào chuyện này. Nói đi, ngươi có mục đích gì?”

Người áo trắng tỏ vẻ cao ngạo: “Không sai, ngươi đoán đúng rồi!”

“Ha ha... vốn định nhân cơ hội gõ Hạ gia các ngươi một khoản, nhưng nếu đã bị ngươi nhìn thấu thì cũng chẳng còn gì để nói nữa!”

“Trả đồ lại cho ta, ta sẽ lập tức rời đi!”

Người áo trắng đưa tay về phía Hạ Nhân.

Hạ Nhân không lấy kim cốt ra, mà hỏi: “Các hạ hẳn cũng không phải hạng vô danh nhỉ?”

“Ngươi chưa đủ tư cách biết!” Ánh mắt người áo trắng trở nên âm lãnh.

Hạ Nhân phất mạnh tay áo: “Ta nói rồi, nói cho ta biết tên của ngươi, nếu không ngươi sẽ không lấy được kim cốt!”

“Muốn chết...” Trong mắt người áo trắng lóe lên vẻ hiểm độc, sau đó hắn bất ngờ rút ra một thanh phi kiếm với tốc độ nhanh như chớp, chém thẳng xuống đỉnh đầu Hạ Nhân: “Tên của bản tọa, ngươi chưa đủ tư cách biết.”

Một kiếm này không hề vận dụng thần thông, chỉ dựa vào đạo pháp và thần lực để chém ra. Không dám nói là kinh thiên động địa, nhưng cũng đủ hủy diệt bất kỳ cường giả nào ở Thần Tôn cảnh.

Cho dù là Thần Tôn cảnh tầng mười hai cũng không ngoại lệ.

Nhìn cảnh tượng ấy, Hạ Nhân bật cười.

Điều này cho thấy một vấn đề: tên này có hiểu biết nhất định về Hạ gia, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức biết một chút mà thôi.

Hắn hoàn toàn không biết thực lực của lão tử.

Nếu không, một kiếm này đã không nên nhẹ nhàng như vậy, mà phải dốc toàn lực mới đúng.

Ánh kiếm nổ tung giữa hư không, chưa đến một nhịp thở đã hóa thành một đạo kiếm quang dài hàng nghìn trượng. Ý kiếm dày đặc, vô cùng vô tận lập tức quấn tới.

Một đòn này phong tỏa hư không, giam cầm thời gian.

Trong mắt người áo trắng, Hạ Nhân chắc chắn phải chết.

Thế nhưng Hạ Nhân không chết!

Trên người hắn bùng nổ thần lực vô song, thân thể giống như đạn pháo, ầm một tiếng rời khỏi vị trí cũ, dựa hẳn vào tốc độ để tránh được đòn này.

Hắn không hề sử dụng thần thông Hư Không Tật Động.

“Hử?” Người áo trắng cau mày: “Vậy mà cũng tránh được?”

Ngay sau đó, trên đỉnh đầu hắn xuất hiện một chưởng ấn màu vàng đất lớn như núi non.

Chưởng ấn này瞬間 phình to, hóa thành kích thước nghìn trượng rồi ép xuống.

“Chém...” Người áo trắng kiêu ngạo đến mức nào, đối mặt với một đòn của kẻ chỉ ở Thần Tôn cảnh tầng một, đương nhiên hắn không để vào mắt, lập tức giơ trường kiếm chém ra.

Hắn cho rằng một kiếm tiện tay này của mình đủ để phá tan chưởng ấn.

Nhưng hắn đã đánh giá thấp thực lực của Hạ Nhân.

Một chưởng này của Hạ Nhân không những dùng toàn lực, mà còn được gia trì hiệu quả của thần thông 【Hồng Mông Chi Lực】.

Ý kiếm và kiếm quang trực tiếp vỡ vụn dưới áp lực của Đại Thiên Ba Trọng Chưởng.

Trong chưởng lực nặng nề ấy vẫn còn tám phần sức mạnh, ầm ầm giáng xuống, nhanh như sấm sét, đập lên người người áo trắng.

Vốn dĩ người áo trắng có cơ hội chạy trốn, nhưng hắn quá tự phụ, cuối cùng đã lãng phí cơ hội bỏ chạy này!

Trong lúc cấp bách, hắn chỉ có thể chống mở hộ thuẫn của mình, tiện tay ném ra thêm mấy tấm thần phù phòng ngự phẩm cấp năm.

Những màn sáng phòng ngự ấy lập tức bị đánh tan.

Cuối cùng vẫn còn năm phần chưởng lực giáng lên người người áo trắng. Hắn phun ra một ngụm thần huyết, sau đó nặng nề rơi xuống Độc Cô Phong bên dưới.

“Đồ đáng chết, ngươi đáng chết...” Ở một vùng hư không khác, chẳng biết Trịnh Hồng Lộc đã giương một cây thần cung từ khi nào. Mũi thần tiễn trắng như tuyết đang chĩa thẳng vào người áo trắng, chỉ cần Hạ Nhân ra lệnh, mũi tên tiếp theo sẽ lấy mạng hắn.

Bởi vì Trịnh Hồng Lộc là tu sĩ ở Thần Vương cảnh tầng mười, người áo trắng không thể trêu vào.

“Dừng tay... đạo hữu... bình tĩnh... bình tĩnh...” Người áo trắng há miệng la lớn.

Hạ Nhân hỏi: “Bây giờ ta đã đủ tư cách biết tên ngươi chưa?”

“Được được được...” Người áo trắng nói: “Tại hạ là Bạch Dật Trần của Bạch Tượng tộc!”

“Đạo hữu... đừng manh động!”

“Trên người ta tự có át chủ bài. Nếu mũi tên này bắn ra, các ngươi cứ chờ cả tộc chôn cùng đi. Ta là người đến từ gia tộc Thần Đế!”

CHƯƠNG 2217

Mười tám tượng lực

Trước đó từng nghe Long Vô Tướng nói, khúc thần cốt kia có nguồn gốc từ gia tộc Bạch Tượng.

Chẳng phải đó chính là gia tộc của Bạch Tượng Thần Đế, vị sư tôn trên danh nghĩa của ta sao?

Nếu vậy thì nói ra cũng đều là người một nhà, đặc biệt Bạch Tượng Thần Đế lại là một người tốt bụng, tu hành đại đạo thiện lành.

Thế chẳng phải xong rồi sao, giải quyết nhân quả của người một nhà thì đâu thể gọi là xen vào nhân quả của người khác.

Nhưng rốt cuộc Bạch Tượng này có quan hệ gì với Bạch Tượng Thần Đế hay không thì vẫn chưa thể nói chắc.

Có điều, nếu tên Bạch Dật Trần này đã chính miệng thừa nhận mình xuất thân từ gia tộc Thần Đế, vậy thì Hạ Nhân về cơ bản đã chắc chắn được bảy tám phần.

“Gia tộc Thần Đế à?” Trên mặt Hạ Nhân mang theo nụ cười, nói: “Được... nể tình ngươi xuất thân từ gia tộc Thần Đế, ngươi cứ ra giá đi!”

“Ta vẫn nói câu đó, ngươi có thể mang thứ này đi, nhưng nhất định phải trả một cái giá tương xứng!”

“Ngươi không thể để bằng hữu của ta phí công một chuyến, dù sao người ta cũng đã bất chấp sống chết, mang nó ra từ Tuyệt Địa Băng Đạo Vẫn Hoàng!”

“Được, ta đồng ý ra giá!” Bạch Dật Trần đứng dậy khỏi mặt đất, lại nhìn Trịnh Hồng Lộc đang giương cung trong hư không phía xa, nói: “Có thể hạ cây cung xuống được chưa?”

Hạ Nhân phất tay với Trịnh Hồng Lộc.

Hạ Nhân nói: “Hồng Lộc không cần lo lắng, nếu chưa có lệnh của ta thì không được ra tay!”

Đây chính là hậu duệ của Thần Đế. Tuy lão tử có chút giao tình với Bạch Tượng Thần Đế, nhưng nếu chẳng may mũi tên này bắn chết Bạch Dật Trần thì trời mới biết sẽ xảy ra hậu quả gì.

Lão tử đến đây để chấm dứt nhân quả, chứ không phải để tự chuốc thêm nghiệp lực.

“Vâng, công tử!” Trịnh Hồng Lộc lập tức đáp lời.

Hạ Nhân nói: “Ngươi cũng biết giá trị của thần cốt rồi, bây giờ có thể ra giá được chưa!”

Sắc mặt Bạch Dật Trần đột nhiên biến đổi, lại ra tay lần nữa.

Ánh kiếm trắng trong nháy mắt phủ kín nửa bầu trời, cuồn cuộn không ngừng lao về phía Hạ Nhân.

Kiếm ý tựa thủy triều, hết đợt này đến đợt khác.

Trong lòng Hạ Nhân cũng thầm chửi lớn: Mẹ nó, tốc độ trở mặt của tên nhóc này còn nhanh hơn lật sách nữa!

Hạ Nhân lập tức thi triển 【Bàn Huyết Pháp】 của Vu tộc đã được hắn cường hóa, điều động tinh huyết trong cơ thể, dồn tụ vào cánh tay phải, sau đó liên tiếp tung ra ba quyền.

Mỗi một quyền đánh ra, kiếm ý trước mặt lại vỡ tan một mảng.

Nhưng đồng thời, dưới sự xung kích của kiếm ý và kiếm quang mạnh mẽ, mỗi lần Hạ Nhân tung quyền, bản thân hắn cũng bị đẩy lùi hàng trăm trượng.

Sau ba quyền, khoảng cách giữa Hạ Nhân và Bạch Dật Trần đã kéo giãn gần hai nghìn trượng.

“Đáng chết...” Trịnh Hồng Lộc ở Thần Vương cảnh tuy biết chủ nhân của mình mạnh mẽ, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này vẫn lo lắng đến mức cả người run rẩy. Chỉ là quy tắc chủ tớ khiến nàng không thể không tuân thủ mệnh lệnh Hạ Nhân vừa ban, không được ra tay.

Không đợi kiếm ý trong hư không hoàn toàn tan biến, Bạch Dật Trần đã đột nhiên hiện ra bản thể.

Đó là một pho thần tượng màu trắng cao hơn trăm trượng.

Pho thần tượng trắng khổng lồ lao nhanh về phía Hạ Nhân.

Hơn nữa, trong quá trình lao tới, làn da của tên này cũng bắt đầu thay đổi.

Làn da vốn trắng toát của hắn dần chuyển thành màu vàng kim, đồng thời hiện ra những đường vân lúc ẩn lúc hiện.

Tuy đường vân không quá rõ ràng, nhưng những hoa văn phức tạp huyền ảo ấy lại khiến Hạ Nhân nhớ đến cảnh tượng hắn từng thấy khi nhìn bộ xương Bạch Tượng Tử Kim trước đó.

Những hoa văn này quả thực có ý nghĩa tương đồng với mười tám bức đồ văn trong không gian hư vô kia.

“Mở...” Hạ Nhân không né tránh, trực tiếp vận chuyển toàn bộ tinh huyết trong cơ thể, tung một quyền về phía thần tượng kia.

Cùng lắm thì bị đánh chết, trong cơ thể lão tử vẫn còn một đoàn ma huyết, có thể kích phát thần thông【Chặt Tay Cầu Sinh】.

Dưới cú va chạm của sức mạnh khổng lồ, thân thể Hạ Nhân tựa như đạn pháo, bị đánh văng vào hư không, không ngừng lăn tròn xoay chuyển giữa không trung.

Khi bị đánh bay, Hạ Nhân liên tiếp phun ra bốn, năm ngụm thần huyết màu vàng, thân thể cũng chịu thương thế cực nặng.

Nói thật, sức mạnh của Bạch Tượng này quả thực quá lớn.

“Công tử...” Trịnh Hồng Lộc run rẩy cả người ở phía xa.

Hạ Nhân nói: “Đừng vội, không sao!”

Vừa ổn định thân hình, Bạch Tượng lại lao về phía hắn: “Mười tám tượng lực...”

Theo Hạ Nhân thấy, cái gọi là mười tám tượng lực này dường như là một loại thần thông của Bạch Tượng nhất tộc.

Nhưng vào lúc này, hắn không dám khinh thường nữa.

Nếu lại bị Bạch Tượng va trúng một lần, chắc chắn sẽ chết không còn nghi ngờ gì.

Hắn thi triển thần thông Hư Không Tật Động, thân hình lập tức rơi xuống phía sau phương hướng ban đầu, nhưng vẫn nằm trên đường thẳng mà Bạch Tượng đang lao tới.

Không đợi Bạch Tượng xông đến, hắn đã rút đao ra.

Hạ Nhân hét lớn một tiếng, trường đao đỏ như máu chém xuống từ trên cao.

Một đòn này kết hợp pháp tắc đại đạo thuộc tính hỏa, đạo pháp thuộc tính huyết, đồng thời còn kèm theo công kích thần niệm.

Vốn dĩ đây không phải đòn mạnh nhất của Hạ Nhân.

Bởi xét riêng về thần thông, Tu La Huyết Đao Trảm này còn kém xa Thiên Thủ Thiên Nhãn Thông.

So với Đại Thiên Ba Trọng Chưởng cũng không bằng.

Nhưng hiện giờ, nhờ có sự gia trì của thần khí cửu phẩm, uy lực công kích của hắn đã hoàn toàn khác.

Dưới sự gia trì của thần khí cửu phẩm, đòn đánh này đã trở thành đòn mạnh nhất của hắn ngoài Hồng Mông Chí Đạo Chung.

Đao quang mạnh mẽ tựa dải lụa, lướt qua nửa hư không rồi bổ xuống, vẽ nên một nét đậm màu giữa trời đất, hung hăng chém về phía Bạch Tượng.

Một đao chém trúng bản thể Bạch Tượng.

Nhưng Bạch Tượng này cũng thật sự lợi hại, vậy mà có thể đỡ cứng một đòn của Hạ Nhân.

Đương nhiên, không phải dùng thân thể đỡ cứng, mà là dùng thần thông mười tám tượng lực để đón lấy đòn đánh của Hạ Nhân, thậm chí hắn vẫn còn dư sức.

Hạ Nhân rút cạn toàn bộ thần cách chỉ bằng một đòn, cũng chỉ miễn cưỡng chạm tới tám phần sức mạnh của Thần Vương cảnh tầng bảy mà thôi.

Tuy một đòn đã rút sạch thần lực trong thần cách của hắn, nhưng thần lực được cất giữ trong Hồng Mông Chí Đạo Chung lại nhiều hơn số thần lực vốn có trong thần cách của hắn hơn hai mươi lần.

Hạ Nhân nâng thần đao lên, lại chém xuống một đao.

“Mười tám tượng lực...” Bạch Tượng hét lớn, mang theo tiếng gầm đắc thắng, tiếp tục lao về phía Hạ Nhân.

Hạ Nhân vừa thi triển thần thông Hư Không Tật Động để lùi lại, vừa tiếp tục thi triển Huyết Đao Trảm.

Cứ như vậy, hắn liên tiếp chém ra bảy đao, Bạch Tượng đã là kẻ đầu tiên không chống đỡ nổi.

“Đáng chết... đáng chết... ngươi chỉ là Thần Tôn cảnh tầng một, vì sao lại có nhiều thần lực đến vậy, dường như chẳng bao giờ cạn?”

“Không đánh nữa... không đánh nữa...”

Nhưng trên mặt Hạ Nhân lại hiện lên một tia giễu cợt: “Ngươi nói dừng là dừng sao?”

Đao thứ tám, Thiên La Huyết Đao Trảm, bổ xuống.

Bạch Tượng gần như bật khóc: “Mẹ nó... ngươi không biết chiêu nào khác à?”

Trong lúc nói chuyện, đao quang đã bổ xuống. Bạch Tượng không thể chống đỡ nổi nữa, đành dùng thân thể cưỡng ép đón lấy đòn đánh của Hạ Nhân. Sau đó, thân hình khổng lồ rơi từ trên mây xuống, ầm một tiếng nện mạnh vào sơn cốc phía dưới.

Hạ Nhân theo sát phía sau hạ xuống, đưa trường đao về phía trước, vừa khéo kề lên cổ Bạch Dật Trần, lúc này đã biến trở lại hình người: “Còn đánh nữa không?”

“Có điều, rõ ràng ngươi là Thần Vương, vì sao lại giả vờ như chỉ ở Thần Tôn cảnh tầng một?”

“Ngươi coi ta là hổ, định giả heo ăn thịt hổ sao?”

Hạ Nhân không để ý đến hắn, chỉ nói: “Lấy lệnh bài gia tộc trên người ngươi ra, đưa ta xem!”